

Mancs: Élő embert érzek!

” Egyszer csak azt kiabálta a tömeg: „köpek, köpek!” Törökül ez azt jelenti, hogy kutyát, kutyát! A mentőalakulatok egy háromméteres üreget találtak, amelyet a kutyával akarták megnézetni. A kutya azonnal munkához látott, gyorsan utána bújtam én is, hogy lássam a jelzéseit. Mancs azonnal lefeküdt, és kelletnél nyalogatta a száját, tehát felvette a megszokott „halott van” jelzést. Egyértelműen jelezte, hogy a halottség irritálja. Ilyenkor a kutya minden porcikája azt fejezi ki, hogy undorodik a közelben levő hulla szagától.

Aztán egy-két perc után – valószínűleg megérezhette a kisgyerek szagát is – elkezdte mutatni, hogy élő embert is érzékel. Az ilyen esetet páros jelzésnek nevezzük. Tehát jelezte a halottat, egy darabig a kutya agyában ez rögződik. Aztán amikor kapott egy szippantást az élő emberből, lassan, de egyértelműen felvette az „élő embert érzek” pozíciót... Majd ezután pontosan, ahol a szagot érezte, elkezdett a két első lábával kaparni. Mintha azt mondta volna: gyertek ide, itt ássatok, mert élő ember van a romok alatt.

Szegény Mancs olyan intenzíven kapart, hogy az egyik lábát föl is sértette.

Ettől a pillanattól kezdve tudtam, hogy a romok alatt élő is, halott is van. Erre a híre pillanatok alatt százánál is több ember gyűlt oda, sírtak, örültek, drukkoltak. Egyszer csak mintha gyereksírás hallottam volna a mélyből. Arra gondoltam, hogy a kisgyerek vagy aludt, vagy eszméletlen volt, és a kutyaugatótól megijedt. Azonnal kértem a rendőröket, tűzoltókat, hogy teremtsenek teljes csendet a tömegben, a kutyámat is elhallgattattam. Ilyen lélegzet-visszafojtott, feszült csendet még életemben nem tapasztaltam... Abban a pillanathoz már többen is jól kivehető-

Olvasóink tapasztalhatták, hogy lapunk kiemelt terjedelemben foglalkozott a szörnyű törökországi földrengéssel. Az elmúlt héten bemutattuk Ömürt, aki a csodával határos módon túlélte a katasztrófát. Ezúttal Lehóczki László, Mancs gazdája meséli el azt a drámai küzdelmet, amelyet egy kislány megmentéséért folytattak kettesben a kutyával. Annak idején a kép bejárta a világsajtót. Törökország a magyar megmentőket ünnepelte. Most megtudhatjuk, miért...

A kutyámnak az a legnagyobb dicséret, amikor az ölembe veszem, és megengedem, hogy megnyalja az arcomat

tekben muszáj az embernek kontrollálni magát.)

Innentől kezdődött a folyamat, meg kellett bontani valahogy a rendszert. Egyáltalán nem mindegy, melyik ponton kezdjük a bontást, mert a gyerekekre is, ránk is ránk csúszhatott volna minden. Arra is nagyon kellett vigyázni, hogy a tömeg az üreg száját ne takarja el a levegő elől. A munka három óráig tartott. A pa-

omlott. Valahogy maradt a gépkocsi és a panelelemek között – a romok alatt négy-öt méterre – egy kis üreges, érintetlen rész. Teljesen érthetetlen volt, hogy mi tartja.

Amikor sikerült eljutni a gépkocsiig, akkor láthattuk csak, hogy valójában mi a helyzet. A kocsi tetején volt egy borzalmas látványt nyújtó és már bűzlő holttest (mint később kiderült, a kislány egyik rokona volt), és e mögött, azon a védett kis helyen lapult a há-

Borzasztó hálás volt a nép! Szavakkal nehéz leírni ezeket a pillanatokot. Ilyenkor még az sem számít, ha megsérülök. Vagy Mancs sérül meg. Ha a kislány lett volna az egyetlen, akit megmentettünk, akkor is azt mondom, hogy megérte.

roméves meztelen kislány. A lyuk, ami mögött a gyerek feküdt, nagyon kicsi volt, nem tudtuk azon keresztül hozzáférni. A kocsit kellett volna valahogy szétbontani, de a szakemberek az állandó utórezgések miatt ezt túlságosan veszélyesnek vélték. A gyerekek ki tudott volna bűjni a lyukon, ha nagyon akar, csak az ott lévő bűzlő halottól nagyon megrémült.

Néhány perc múlva a tömegben valahogy sikerült megtalálni az édesapját, meg az édesanyját, de az anya nem merete vállalni, hogy beszél a gyerekekkel. A papa, ahogy megtudta, hogy a gyereke már látható, és kommunikálni kellene vele, ezerral mászott a gödör felé, úgy kellett lefognunk. Féltünk, hogy a végén még beszorul, aztán őt is menteni kell. Mi csak azt akartuk, hogy az apa beszélgessen vele, nyugtatgassa, biztassa, bátorítsa, kérdezze meg, szomjas-e, nem fájt-e valamije. Nagyon értelmes kislány volt, mindenre elég precízen válaszolt. Ő mondta az apjának, hogy fél az ott lévő embertől, azért nem mer kijönni.

Nem hiszem, hogy fel tudta fogni, hogy az egy halott ember. Szerintem csak a sötét üreget látta, meg egy fé-

lmetes ronccsa deformálódott valamit... Végül is egy félórás rábeszélés után odajött magától a lyuk szájához, ahonnan nagy nehezen már ki tudtuk emelni, anélkül, hogy a romok megmozdultak volna. Először az orvos vette kezelésbe a kislányt, aki teljesen egészségesnek tűnt, és már nem is sirt. Az orvos adta az én kezembe, és ez így ment tovább egészen a mentőig, az ünneplő, tapsoló tömeg és az amerikai tévékamerák kerestűzében. Pillanatok alatt egész Törökországban híre ment, hogy a magyarok megint kimentettek egy élő embert a romok alól, aki ráadásul egy kisgyerek. Borzasztó hálás volt a nép! Szavakkal nehéz leírni ezeket a pillanatokot. Az ilyen pillanatokért érdemes kínlódni, ezért érdemes a szabad időnket, az energiánkat feláldozni, ilyenkor még az sem számít, ha megsérülök. Vagy Mancs sérül meg. Ha a kislány lett volna az egyetlen, akit megmentettünk, akkor is azt mondom, hogy sikerült, és megérte.

A legelső gondolatom azonnal az volt: úristen, hát nekem is vannak lányaaim, és remélem, ők sohasem kerülnek ilyen helyzetbe.

A kutyámnak az a legnagyobb dicséret, amikor az ölembe veszem, és megengedem, hogy megnyalja az arcomat. Ezt nagyon szereti. Sokszor meg is kapta Izmitben. Megérdemelte.

LEJEGYZTE: TIHANYI PÉTER